

POSTANOWIENIE

20 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 20 lipca 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej w W.

przeciwko P.R.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej P.R.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 30 marca 2021 r., VII AGa 790/19,

1. odrzuca skargę kasacyjną co do zawartego w punkcie I. (pierwszym) zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o częściowym oddaleniu powództwa,

2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej w pozostałym zakresie,

3. zasądza od P.R. na rzecz P. spółki akcyjnej w W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,

4. przyznaje i nakazuje wypłacić na rzecz radcy prawnego A.S. ze środków Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Warszawie kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu P.R.

UZASADNIENIE

Pozwany P.R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie uwzględniającego jedynie w niewielkiej części apelację skarżącego w sprawie o zapłatę z powództwa P. S.A. w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Przedstawił przy tym wywód mający na celu wykazanie, że powodowi nie przysługiwała legitymacja do materialna do dochodzenia od pozwanego zapłaty żądanej kwoty, gdyż „uruchomienie świadczenia z tytułu gwarancji na podstawie wygasłej (zakończonej) umowy kredytu było sprzeczne z przepisami powszechnymi oraz z zapisami wynikającym z umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr [...] (wedle, których gwarancją nie może być objęty kredyt uruchomiony przed datą wpisania do rejestru § 4 ust 2 umowy)”.

Pozwany nie wskazał jednak, jakie konkretne przepisy zostały naruszone przez Sąd drugiej instancji, ograniczając się do polemiki z wydanym w sprawie rozstrzygnięciem i ogólnego wskazania na nietrafność oceny o tym, że powód nabył wierzytelność od swojego poprzednika prawnego. W ocenie skarżącego fakt nieprzysługiwania wierzytelności wspomnianemu poprzednikowi miał przy tym wywołać skutek w postaci nieważności „umowy przelewu powierniczego roszczenia regresowego a w konsekwencji brak legitymacji materialnej powoda do dochodzenia roszczenia przeciwko pozwanemu”.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi,

a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Wywody skarżącego nie świadczą o wystąpieniu przypadku tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Brak odniesienia się do konkretnych przepisów prawa, które naruszyć miał Sąd drugiej instancji, w zasadzie wyklucza przyjęcie, iż uchybienia te mogły doprowadzić do dostrzegalnej *prima facie* konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku. Utrzymana na wysokim poziomie ogólności argumentacja pozwanego ogranicza się bowiem w istocie do wyrażenia niezadowolenia z zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia; wobec niezidentyfikowania konkretnych przyczyn powodujących jawną nietrafność rozstrzygnięcia nie jest zatem możliwe stwierdzenie oczywistej zasadności złożonego w sprawie środka zaskarżenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest przy tym wolne od tez oczywiście nietrafnych, takich jak łączenie faktu rzekomego nieprzysługiwania cedentowi wierzytelności będącej przedmiotem przelewu z tezą o nieważności umowy cesji.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. Skarga podlegała przy tym odrzuceniu w części, w jakiej skierowano ją przeciwko punktowi pierwszemu zaskarżonego orzeczenia; zawarte w tym punkcie rozstrzygnięcie było bowiem korzystne dla powoda, a zatem skarżący nie miał interesu prawnego w jego zakwestionowaniu (zob. uchwała SN z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13).

O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Wysokość wynagrodzenia pełnomocniczki reprezentującej skarżącego z urzędu określono na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych, stosując te przepisy w drodze analogii (zob. postanowienie SN z 27 kwietnia 2023 r., I CSK 3767/22).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

(J.T.)

[ł.n]